

Rodendan kao zrcalo za samoopažanje

DR. SC. TRPIMIR GOLUŽA
PREDSJEDNIK HRVATSKE
LIJEČNIČKE KOMORE

Jesmo li se ikada zapitali kako to da je Vukovarska bolnica ipak preživjela svu silinu razornog oružja i mržnje kojoj je svakodnevno bila izložena, gotovo sto dana? Odgovor je jednostavan. Preživjela jer je bila sazdana od nevjerojatnih ljudi koji su u njoj radili. Njihov nesalomljiv i nepokolebljiv duh izgradio je bolnicu otpornu na svo ljudsko zlo. Takav duh Hrvatskoj treba i danas.

Vukovarska bolnica jedina je zdravstvena ustanova za koju možemo sa sigurnošću tvrditi da je ušla u kolektivnu memoriju hrvatskoga naroda. Pogotovo naraštaja koji su doživjeli i proživjeli Domovinski rat. Posve zasluženo jer je u ratu prošla pravu golgotu, usprkos koje je ostala dosljedna,

postojana i ustrajna u svojoj temeljnoj namjeni – zdravstvenom zbrinjavanju svakoga ugroženog čovjeka, borbi za život i ljudsko dostojanstvo.

Jesmo li se ikada zapitali kako to da je do temelja srušena i devastirana Vukovarska bolnica ipak preživjela i što je to što je nadjačalo svu silinu razornog oružja i mržnje kojoj je svakodnevno bila izložena, gotovo sto dana? Odgovor je jednostavan. Bolnica je preživjela jer je bila sazdana od nevjerojatnih ljudi koji su u njoj radili. Njihov nesalomljiv i nepokolebljiv duh izgradio je bolnicu otpornu na svo ljudsko zlo.

Za neke liječnike vukovarske ratne bolnice znamo, ali premalo je onih koji znaju tko su, što su radili i što rade **Štefan Biro, Binazija Kolesar, Agneza i Zoran Aleksijević**. Stomatolog, dvije medicinske sestre i ortoped. Samozatajni zdravstveni radnici različitoga profila koji su, osim što su osiguravali infrastrukturu te pružali zdravstvenu skrb i njegu, gradili i izgradili s ostalim vukovarskim bolničkim velikanima nepobjediv duh vukovarske ratne bolnice. Duh koji je zadržan i u miru. Višemjesečna opsada, nemogući uvjeti rada i života, zatočeništvo, nasilje i progonoštvo. Bombe, granate, umiranje, prijetnje, strah, gubici, neshvaćanje... Sve je to bilo nedostatno da bi se predali i pokleknuli, odrekli se sebe, svoga zvanja, bolnice i grada.

Prošli mjesec, 27. listopada, proslavila je Opća županijska bolnica Vukovar, ujedno i bolnica hrvatskih veterana, 160. obljetnicu osnivanja prve gradske bolnice u Vukovaru. Respektabilan jubilej i svojevrsan rođendan Vukovarske bolnice obilježen je svečanom akademijom, dodjelom priznanja i zahvalom institucijama i pojedincima koji su podržavali njezin rad te prikazivanjem dokumentarnog filma „Vukovarska bolnica jučer, danas i sutra“. U sklopu proslave predstavljena je i monografija „Vukovarska bolnica 1857.-1991.-2017.“ Kako i dolikuje ovakvom jubileju, rođendanska svečanost imala je visoke pokrovitelje: predsjednicu Republike Hrvatske te čelne ljude Ministarstva zdravstva, Akademije medicinskih znanosti Hrvatske, Hrvatske

liječničke komore, Hrvatskog liječničkog zbora, Županije vukovarsko – srijemske i Grada Vukovara. Iako se gotovo nitko od pokrovitelja nije pojavio na svečanosti, svi su znali da bi bio red biti tamo. Pokrovitelji su poslali svoje zamjene koje su nam ispričale njihov nedolazak i u njihovo nam ime objasnile važnost Vukovarske bolnice za stvaranje hrvatske države.

Naš je ministar procijenio da je toga dana važnije biti u Opatiji, na 120. Kongresu poslodavaca u zdravstvu Hrvatske, nego u Vukovaru. Drugi su pokrovitelji prioritet dali nekim drugim događanjima i obvezama. Čak su i gradonačelnik Vukovara i župan Vukovarsko-srijemske županije imali važnijega posla. Stomatolog, dvije medicinske sestre i ortoped bili su i ovaj put u svom Vukovaru, uz svoju Bolnicu. Za razliku od njihova duha, duh **ispričanih pokrovitelja** teško bi odolio vukovarskim izazovima 1991. godine.

Uskoro će 18. studenoga. U Vukovar će se sliti desetci tisuća „hodočasnika“ svjesnih svetosti i značaja vukovarske žrtve, čiji je jedan od najistaknutijih dijelova i Bolnica. Gotovo sigurno će među njima biti i ispričani pokrovitelji proslave njezina rođendana. To je dobro, poželjno i poticajno. No, je li i dovoljno da od Vukovara učinimo nacionalnu vrijednost svjetskog značaja?

Vukovar i Vukovarska bolnica hrvatski su nacionalni simboli koji zaslužuju odnos što uvelike nadmašuje puko formalističko shvaćanje i protokolarno odrađivanje obljetnica s ciljem skupljanja političkih bodova. Njihova ostavština iznimna je vrijednost koju treba pretočiti u trajno nasljeđe budućih naraštaja. Hrvatska liječnička komora željela je i knjigom „**Vukovarska bolnica svjetionik u povijesnim olujama hrvatskog istoka**“ učiniti korak u tom smjeru.

Neka vukovarski duh stomatologa, dviju medicinskih sestara i jednog ortopeda, kao i svih drugih poznatih i manje poznatih djelatnika Vukovarske bolnice, bude inspiracija i poticaj svima koji obnašaju visoke državne i društvene dužnosti.